

02/08/2019

Αρχιεπίσκοπος Αναστάσιος: 27 χρόνια προσφοράς στην Εκκλησία της Αλβανίας - Ο ποιμένας του στοχασμού, της δημιουργίας και της ειρήνης

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες / Εκκλησία της Αλβανίας](#)

27 χρόνια συμπληρώνονται σήμερα από τη ενθρόνιση του Αρχιεπισκόπου Αλβανίας, κ. Αναστασίου, του ανθρώπου που στηρίζει ορθοδοξία και πατρίδα και φυλά Θερμοπύλες. Ήταν 2 Αυγούστου του 1992 κι έκτοτε το έργο του είναι πλούσιο... “Το εκκλησιαστικό έργο του Αναστασίου κορυφώνεται στην αποστολή που του εμπιστεύθηκε το Οικουμενικό Πατριαρχείο για την εκ των ερειπίων αναστήλωση της Ορθοδόξου Αυτοκεφάλου Εκκλησίας της Αλβανίας, η οποία είχε καταρρεύσει ύστερα από τον επί 46 έτη διωγμό υπό του μοναδικού «αθεϊστικού κράτους» της υφηλίου”

Είναι εξαιρετικά προικισμένος άνθρωπος, με ακατάβλητο ψυχικό σθένος, ισχυρή προσωπικότητα και μεγαλειώδες όραμα.

Είπαν:

α) ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος έγραψε στο χαιρετιστήριο μήνυμα του επιστρέφοντας από τα Τίρανα:

«Αναπολούντες ήδη τα υπό την εμπνευσμένη καθοδήγησιν και επίβλεψιν της Υμετέρας Μακαριότητας επιτευχθέντα κατά την διαρρεύσαν δεκαετίαν, ομολογούμεν ότι πρόκειται περί εξαισίου θαύματος, παρόμοιον του οποίου εις ουδεμίαν των λοιπών Ορθοδόξων Εκκλησιών των άρτι εξελθουσών των ασφυκτικών πιέσεων των αθεϊστικών καθεστώτων, επετελέσθη»

β) Ο πρόεδρος της Ελληνικής Δημοκρατίας Κωνσταντίνος Στεφανόπουλος κατά την επίσημη επίσκεψή του στην Αλβανία εδήλωσε:

«Αν υπάρχει ένας άνθρωπος που ευεργέτησε την Αλβανία αυτός είναι ο Αναστάσιος»

γ) Ο Πάπας και πατριάρχης Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής Θεόδωρος Β εδήλωσε στον εναρκτήριο λόγο του:

«Το στίγμα μου είναι να είμαι ταπεινός. Πρότυπο, ίνδαλμα, παράδειγμα και στήριγμά μου στην ιεραποστολή έχω τον Αρχιεπίσκοπο Αλβανίας Αναστάσιο».

Η ζωή του

Γεννήθηκε στον Πειραιά, 4. 11. 1929. Έλαβε το απολυτήριο Γυμνασίου το έτος 1947 (άριστα 199/11) και το Πτυχίο της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών το 1952 (άριστα 9,53 - η υψηλότερη βαθμολογία πτυχιούχου της Θεολογικής Σχολής Αθηνών). Συνέχισε μεταπτυχιακές σπουδές Θρησκευολογίας, Εθνολογίας, Ιεραποστολικής, Αφρικανολογίας, στα Πανεπιστήμια Αμβούργου και Μαρβούργου Γερμανίας (1965-69), ως υπότροφος του γερμανικού Ιδρύματος Alexander von Humboldt. Αναγορεύθηκε Διδάκτωρ της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών (1970, ομόφωνα άριστα, με ειδικό βραβείο). Στη διάρκεια της στρατιωτικής του θητείας (1952-54) φοίτησε στις Σχολές Εφέδρων Αξιωματικών Σύρου και Διαβιβάσεων Χαϊδαρίου (και στις δύο πρώτευσε και έγινε «Αρχηγός Σχολής»).

Μελέτησε τα διάφορα θρησκευόμενα (Αφρικανικά θρησκευόμενα, Ινδουισμό, Βουδδισμό, Ταοϊσμό, Κομφουκιανισμό, Ισλάμ) στις χώρες που ακμάζουν (Κένυα, Ουγκάντα, Τανζανία, Νιγηρία, Ινδία, Ταϋλάνδη, Κεϋλάνη, Κορέα, Ιαπωνία, Κίνα, Βραζιλία, Καραβαϊκή, Λίβανο, Συρία, Αίγυπτο, Τουρκία κ.α.). Γλώσσες: εκτός της μητρικής και της αρχαίας ελληνικής, αγγλικά, γαλλικά, γερμανικά, αλβανικά. Γνωρίζει επίσης λατινικά, ισπανικά, ιταλικά, ρωσικά, κισουαχίλι.

Επιστημονική σταδιοδρομία

Εντολή διδασκαλίας Νεοελληνικής γλώσσας και φιλολογίας - Πανεπιστήμιο Μαρβούργου Γερμανίας (1965-69). Οργάνωση και διεύθυνση του «Κέντρου Ιεραποστολικών Σπουδών» στο Πανεπιστήμιο Αθηνών (1971-76). Οργάνωση και διεύθυνση του «Διορθοδόξου Κέντρου Αθηνών της Εκκλησίας της Ελλάδος» - Πεντέλη (1971-76). Έκτακτος Καθηγητής της Ιστορίας των Θρησκευμάτων του Παν/μίου Αθηνών (1972-76). Τακτικός Καθηγητής (1976-92). Διευθυντής του Τομέα Θρησκευολογίας-Κοινωνιολογίας του Ποιμαντικού Τμήματος του Παν/μίου Αθηνών (1983-86). Κοσμήτωρ της Θεολογικής Σχολής του Παν/μίου Αθηνών και Συγκλητικός (1983-86). Αντιπρόεδρος Εφορείας Πανεπιστημιακής Λέσχης (1978-79, 1983-86). Πρόεδρος της «Επιτροπής Συμπαραστάσεως Κυπριακού Αγώνος» του Πανεπιστημίου Αθηνών (1975-84). Μέλος της Επιτροπής Ερευνών του Πανεπιστημίου Αθηνών (1986-90) και του Δ.Σ. του Κέντρου Μεσογειακών και Αραβικών Σπουδών (1978-82). Αντεπιστέλλον Μέλος της Ακαδημίας Αθηνών (1993-2005) και εν συνεχεία Επίτιμο Μέλος.

Επίτιμος διδάκτωρ Θεολογίας (ThD,DD): της Θεολογικής Σχολής του Τιμίου Σταυρού, Brookline, Ma. Η.Π.Α. (1989)· του Τμήματος Θεολογίας της Θεολογικής Σχολής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης (1995)· του St. Vladimir's Theological Seminary (2003)· της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Κραγιόβας Ρουμανίας (2006)· Επίτιμο μέλος της Θεολογικής Ακαδημίας Μόσχας

(1998)· Δίπλωμα π. Δημητρίου Στανιλοάε (η ανώτερη θεολογική διάκριση), Πανεπιστημίου Βουκουρεστίου (2003)· της Ποντιφικής Θεολογικής Σχολής της Νοτίου Ιταλίας (2009) και της Fordham University Νέας Υόρκης (2014).

Επίτιμος διδάκτωρ Φιλολογίας ή Φιλοσοφίας (PhD): του Τμήματος Ιστορίας και Αρχαιολογίας της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων (1996)· του Γεωπονικού Πανεπιστημίου Αθηνών (1996)· του Τμήματος Πολιτικής Επιστήμης και Δημόσιας Διοίκησης της Σχολής των Νομικών, Οικονομικών και Πολιτικών Επιστημών του Πανεπιστημίου Αθηνών και όλων των Τμημάτων της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών (1998)· του Τμήματος Διεθνών και Ευρωπαϊκών Σπουδών του Πανεπιστημίου Πειραιώς (2001)· του Τμήματος Φιλολογίας του Πανεπιστημίου Κρήτης (2002)· των Τμημάτων Φυσικής, Ιατρικής, Δημοτικής Εκπαιδεύσεως και Πολιτικών μηχανικών του Πανεπιστημίου Πατρών (2004)· Doctor of Humane Letters του Boston University (2004)· των Τμημάτων Ιατρικής και Γεωπονίας του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας· επίσης Χρυσούν Μετάλλιον (η ανώτατη διάκριση) του ως άνω Πανεπιστημίου (2005)· του Τμήματος Ιστορίας του Ιονίου Πανεπιστημίου (2007)· του Πανεπιστημίου Κορυτσάς (2008)· του Τμήματος Ιστορίας και Εθνολογίας καθώς και εκείνου της Γλώσσας, Φιλολογίας και Πολιτισμού των Παρευξείνιων Λαών του Δημοκρίτειου Πανεπιστημίου Θράκης (2009)· του Πανεπιστημίου Κύπρου (2010) · Πανεπιστημίου Απόστολος Ανδρέας Τυφλίδος, Γεωργίας (2010). Τμήματος φιλολογίας του Πανεπιστημίου Πελοποννήσου, Καλαμάτα (2016). Η ανώτατη επιστημονική διάκριση του Αριστοτελείου πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης «Χρυσούς Αριστοτέλης» (2018).

Διετέλεσε εντεταλμένος Σύμβουλος του Δ.Σ. Ανωτέρας Σχολής Κοινωνικής Εργασίας - Διακονισσών (1977-84)· μέλος του Ανωτάτου Υπηρεσιακού Συμβουλίου της Εκκλησίας της Ελλάδος (1977-85)· του Υπηρεσιακού Συμβουλίου Εκκλησιαστικής Εκπαιδεύσεως Υπουργείου Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων (1977-82)· του Δ.Σ. της Ευρωπαϊκής Λέσχης Υγείας· του Δ.Σ., της Επιτροπής για την προστασία της πολιτιστικής κληρονομιάς της Κύπρου (1985-91)· της Επιτροπής Υποτροφιών Ιδρύματος «Αλέξανδρος Ωνάσης» (1978-94). Μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου του Ιδρύματος «Αλεξάνδρος Ωνάσης» (1994-2005). Είναι Εταίρος της εν Αθήναις Φιλεκπαιδευτικής Εταιρείας (1994 εξ.)· Εταίρος της Ορθοδόξου Ακαδημίας Κρήτης (2001 εξ.). Επίτιμος Πρόεδρος των Αποφοίτων του Β΄ Γυμνασίου αρρένων Αθηνών (2008 εξ.).

Εκκλησιαστική και κοινωνική διακονία

Στην Ελλάδα. Ως λαϊκός θεολόγος (1952 - 60) εργάσθηκε σε διάφορους τομείς της εσωτερικής ιεραποστολής (κήρυγμα, χριστιανική αρθρογραφία, κατήχηση, οργάνωση κύκλων βιβλικών μελετών, νεανικών και φοιτητικών κατασκηνώσεων). Πρωτοστάτησε στην αναζωπύρωση της Ορθοδόξου εξωτερικής ιεραποστολής

(1959), εξέδωσε το πρώτο ιεραποστολικό περιοδικό «Πορευθέντες» στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, και ίδρυσε το ομώνυμο Διορθόδοξο Ιεραποστολικό Κέντρο «Πορευθέντες». Εκάρην μοναχός στην Ιερά Μονή Ασωμάτων - Πετράκη (1.8.1960). Χειροτονήθηκε Ιεροδιάκονος (7.8.1960), Πρεσβύτερος με το οφίκιο του Αρχιμανδρίτου (24.5.1964), Τιτουλάριος Επίσκοπος Ανδρούσης (19. 11. 1972), για την οργανική θέση του Γενικού Διευθυντού της «Αποστολικής Διακονίας της Εκκλησίας της Ελλάδος». Με εντολή της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος, συνέγραψε τρία Κατηχητικά Βοηθήματα για τους διδάσκοντες στα Μέσα Κατηχητικά Σχολεία της Εκκλησίας της Ελλάδος. Στη διάρκεια των σπουδών του στη Γερμανία, εξυπηρέτησε ιερατικώς τους εκεί έλληνες εργάτες και φοιτητές. Από τη θέση του Γενικού Διευθυντού της «Αποστολικής Διακονίας», προώθησε διάφορα θεολογικά, εκπαιδευτικά, οικοδομικά και εκδοτικά προγράμματα της Εκκλησίας. Κινητοποίησε τους αρμοδίους παράγοντες του Υπουργείου Πολιτισμού και τις Ιερές Μητροπόλεις της Ελλάδος για την καταγραφή της εκκλησιαστικής κειμηλιακής περιουσίας. Ιδιαίτερα ανέπτυξε τον τομέα εξωτερικής ιεραποστολής με τη συνεχή συμπαράσταση στα ιεραποστολικά κλιμάκια Κορέας, Ινδίας, Αφρικής και με την οργάνωση της Εβδομάδος Εξωτερικής Ιεραποστολής.

Ανατολική Αφρική. Ταξίδεψε αρχικά τον Μάιο - Ιούλιο του 1964 στην Ουγκάντα, Τανζανία και Κένυα διερευνώντας τις δυνατότητες συστηματικής Ορθοδόξου Ιεραποστολής. Το θέρος και το φθινόπωρο του 1967 διεξήγαγε θρησκευτολογική έρευνα παραδοσιακής θρησκευτικότητας στην Ουγκάντα. Στη δεκαετία 1981-1991, ως Τοποτηρητής της Ι. Μητροπόλεως Ειρηνουπόλεως - Ανατολικής Αφρικής (Κένυα, Ουγκάντα, Τανζανία), ίδρυσε και οργάνωσε την Πατριαρχική Σχολή «Αρχιεπίσκοπος Κύπρου Μακάριος», την οποία διηύθυνε επί δεκαετία. Χειροτόνησε 62 αφρικανούς κληρικούς και χειροθέτησε 42 αναγνώστες - κατηχητές προερχόμενους από οκτώ αφρικανικές φυλές (μεταξύ των οποίων τους τέσσερις πρώτους κληρικούς Τανζανούς)· συγχρόνως προώθησε τις μεταφράσεις της Θείας Λειτουργίας σε 4 αφρικανικές γλώσσες. Μερίμνησε για τη σταθεροποίηση 150 περίπου Ορθοδόξων ενοριών και πυρήνων και την ανέγερση δεκάδων ναών· ανήγειρε επτά ιεραποστολικούς σταθμούς, φρόντισε για τη δημιουργία σχολείων και ιατρικών σταθμών. Αναγνωρίσθηκε «Μέγας Ευεργέτης» του Πατριαρχείου Αλεξάνδρειας (2009).

Αλβανία. Το εκκλησιαστικό έργο του Αναστασίου κορυφώνεται στην αποστολή που του εμπιστεύθηκε το Οικουμενικό Πατριαρχείο για την εκ των ερειπίων αναστήλωση της Ορθοδόξου Αυτοκεφάλου Εκκλησίας της Αλβανίας, η οποία είχε καταρρεύσει ύστερα από τον επί 46 έτη διωγμό υπό του μοναδικού «αθεϊστικού κράτους» της υφηλίου. Αρχικά εργάσθηκε ως Πατριαρχικός Έξαρχος (Ιαν. 1991 - Ιούν. 1992). Ανυψώθηκε σε Μητροπολίτη Ανδρούσης (Αυγ. 1991 - Ιούν. 1992) και

εξελέγη Αρχιεπίσκοπος Τιράνων και πάσης Αλβανίας (24 Ιουνίου 1992). Μέσα σε τεράστιες δυσκολίες, κατώρθωσε να ανασυγκροτήσει εκ βάθρων την Αυτοκέφαλη Εκκλησία της Αλβανίας: Διαμόρφωσε νέο Καταστατικό Χάρτη (2006)· Με επίσημη Συμφωνία με την Κυβέρνηση της Αλβανίας, η οποία έγινε νόμος του Κράτους (2009), καθορίστηκαν οι σχέσεις Εκκλησίας και Πολιτείας. Συγκροτήθηκαν πάνω από 400 ενορίες. Ίδρυσε τη Θεολογική-Ιερατική Σχολή (Ακαδημία) «Ανάστασις» στο Δυρράχιο (1992 εξ.), το Εκκλησιαστικό Λύκειο «Τίμιος Σταυρός», στο Αργυρόκαστρο (1998 εξ.) και στο Σούκθ-Δυρράχιο (2007-18)· Σχολή της Βυζαντινής Μουσικής στα Τίρανα (2012 εξ.). Όλα λειτουργούν σε ιδιόκτητα συγκροτήματα με οικοτροφεία. Μόρφωσε και χειροτόνησε 168 νέους κληρικούς. Ίδρυσε Κέντρα Νεολαίας σε διάφορες πόλεις. Φρόντισε για τη μεταφραστική προσπάθεια, την έκδοση λειτουργικών και άλλων θρησκευτικών βιβλίων. Συνέστησε Τεχνική Υπηρεσία της Εκκλησίας και μερίμνησε για την ανοικοδόμηση 150 νέων ναών (μεγάλων και μικρών), αναστήλωσε 60 ναούς και μοναστήρια-πολιτιστικά μνημεία και επισκεύασε 160 ναούς και 70 εκκλησιαστικά κτίρια για σχολεία, νεανικά κέντρα, κέντρα υγείας, ξενώνες, εργαστήρια, συσσίτια για τους φτωχούς κ.λ.π., στο σύνολο 450 κτίρια. Ανέπτυξε τη φιλανθρωπική μέριμνα της Εκκλησίας, με διανομή εκατοντάδων τόννων τροφίμων, ιματισμού, φαρμάκων. Ίδρυσε την πρώτη Ορθόδοξη αλβανική εφημερίδα Ngjallja «Ανάστασις» (1992 εξ.), το παιδικό περιοδικό Gëzohu «Χαίρε» (1997 εξ.), το νεανικό περιοδικό Kambanat «Καμπάνες» (), την επιστημονική επιθεώρηση Kërkim «Έρευνα» (2009 εξ.), το δελτίο «News from Orthodoxy in Albania» (1996-2002), καθώς και Ραδιοφωνικό σταθμό Radio-Ngjallja (1997 εξ.). Μερίμνησε για τη δημιουργία Εργαστηρίων της Εκκλησίας (τυπογραφείο, κηροπλαστείο, ξυλουργείο, εργαστήρια αγιογραφίας και αποκαταστάσεως εικόνων). Αγwonίσθηκε για τη διεκδίκηση της εκκλησιαστικής περιουσίας.

Παράλληλα με την ανασύσταση της Ορθόδοξου Εκκλησίας, ανέπτυξε πρωτοποριακά προγράμματα στους τομείς εκπαίδευσης, υγείας, κοινωνικής προνοίας, αγροτικής αναπτύξεως, πολιτισμού και οικολογίας. Ίδρυσε την Ορθόδοξο Κλινική «Ευαγγελισμός» (Διαγνωστικό Ιατρικό Κέντρο) με 24 ειδικότητες και τρία πολυϊατρεία σε άλλες πόλεις. Επίσης το Ινστιτούτο Επαγγελματικής Κατάρτισεως, με έξι ειδικότητες στα Τίρανα και τέσσερις ειδικότητες στο Αργυρόκαστρο (το οποίο λειτούργησε από 1998-2008). Τούτο αναβαθμίστηκε εν συνεχεία στο Πανεπιστημιακό Κολέγιο «Λόγος» (2009 εξ.)· Γενικό και Επαγγελματικό Λύκειο στο Μεσοπόταμο· τρία εννιάχρονα Σχολεία και Λύκεια στα Τίρανα, στο Δυρράχιο, στην Κορυτσά και στο Αργυρόκαστρο· Οικοτροφείο Μαθητριών Λυκείου στο Βουλιαράτι, 19 νηπιαγωγεία σε διάφορες πόλεις. Φρόντισε για την κατασκευή δρόμων, υδραγωγείων, γεφυρών, την επισκευή δημοσίων σχολείων, κ.α.

Κατά την περίοδο 2013 - 2019 πραγματοποιήθηκε η κατασκευή τριών υδροηλεκτρικών έργων συνολικής ισχύος 19 MW (Librazhd, Llenge, Sllabinja), τα οποία συμβάλλουν στην ενίσχυση των υποδομών της χώρας και έχει σαφή κοινωνικό σκοπό. Με τα έσοδά τους, η Ορθόδοξος Αυτοκέφαλος Εκκλησία της Αλβανίας θα συνεχίσει τις πνευματικές, φιλανθρωπικές και εκπαιδευτικές προσπάθειες. Μετα την εξόφληση των δανείων ένα ποσοστό θα διατίθεται για πτωχότερες Ορθόδοξες Εκκλησίες.

Με όλες αυτές τις πρωτοβουλίες δόθηκε εργασία σε χιλιάδες ανθρώπους, δημιουργήθηκαν σοβαρά έργα κοινωνικής υποδομής και η Ορθόδοξος Εκκλησία της Αλβανίας αναδείχθηκε σε πολυδύναμο πνευματικό και αναπτυξιακό παράγοντα. Ο Αρχιεπίσκοπος υπήρξε επίσης, ιδρυτικό μέλος και κατά διαστήματα Πρόεδρος της Διομολογιακής Βιβλικής Εταιρείας της Αλβανίας (2009 εξ.) και του Διαθρησκειακού Συμβουλίου της Αλβανίας (2007 εξ.). Στην κρίση του Κοσσυφοπέδιου (1999) οργάνωσε ευρύτατο ανθρωπιστικό πρόγραμμα, το οποίο βοήθησε 33.000 περίπου πρόσφυγες σε διάφορα μέρη της Αλβανίας. Συνέδεσε την Εκκλησία της Αλβανίας με διεθνείς Εκκλησιαστικούς Οργανισμούς. Κατά την ένταση μεταξύ Ελλάδος - Αλβανίας συνέβαλε στην εκτόνωσή της και στην προσέγγιση των δύο χωρών. Συγχρόνως αγωνίσθηκε για την άμβλυση των αντιθέσεων στα Βαλκάνια. Το 2000, κατόπιν προτάσεως 33 Ακαδημαϊκών της Ακαδημίας Αθηνών και πολλών προσωπικοτήτων της Αλβανίας, υπήρξε υποψήφιος για το Βραβείο Νόμπελ της Ειρήνης.

Διεθνής διεκκλισιαστική δραστηριότητα

Γενικός Γραμματεύς της «Εκτελεστικής Επιτροπής δια την Εξωτερικήν Ιεραποστολήν» του «Συνδέσμου» (1958-61). Αντιπρόεδρος του Διεθνούς Οργανισμού Ορθοδόξου Νεολαίας «Σύνδεσμος» (1964-77). Μέλος της Διεθνούς «Επιτροπής για ιεραποστολικές μελέτες» του Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιών (1963-69). Γραμματεύς για την «Ιεραποστολική έρευνα και τις σχέσεις με τις Ορθόδοξες Εκκλησίες» στη Γενική Γραμματεία του Π.Σ.Ε. (Γενεύη, 1969-71). Έλαβε μέρος στις Συνελεύσεις Παγκοσμίου Ιεραποστολής και Ευαγγελισμού (Μεξικό 1963, Μπανγκόκ 1973, Μελβούρνη 1980, Σαν Αντόνιο 1989) και τις Συνελεύσεις του Π.Σ.Ε. (Ουψάλα 1968, Ναϊρόμπη 1975, Βανκούβερ 1983, Καμπέρα 1991, Χαράρε 1998, Πόρτο Αλέγρε 2006).

Από το 1959 μετέχει ενεργώς σε πολυάριθμα διεθνή συνέδρια, διορθόδοξες, διαχριστιανικές και διαθρησκειακές συσκέψεις, εκπροσωπώντας την Εκκλησία ή την επιστήμη σε διάφορους διεθνείς Οργανισμούς. Έχει δώσει διαλέξεις σε διάφορα πανεπιστημιακά κέντρα του εξωτερικού, σχετικά με τη σύγχρονη χριστιανική σκέψη, τον διαθρησκειακό διάλογο, την παγκόσμια αλληλεγγύη και ειρήνη. Μέλος πολλών διεθνών επιστημονικών επιτροπών, όπως: της «Γερμανικής

Εταιρείας για την Ιεραποστολική»· της «Διεθνούς Εταιρείας Ιεραποστολικών Μελετών»· της Διαχριστιανικής Επιτροπής Π.Σ.Ε. για το διάλογο με άλλες θρησκείες και ιδεολογίες (1975-83)· της Μικτής Επιτροπής του «Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Εκκλησιών» και της Συνελεύσεως των Ρωμαιοκαθολικών Επισκόπων «Islam in Europe» Committee (1989-91)· του «Διεθνούς Συμβουλίου» του World Conference on Religion and Peace (1985-94).

Επίτιμο μέλος του Kuratorium του Ρωμαιοκαθολικού Ιδρύματος «Pro Oriente», Βιέννη (1989 εξ.). Πρόεδρος-Συντονιστής της «Commission on World Mission and Evangelism» του Π.Σ.Ε. (1984-1991). Μέλος της Κεντρικής Επιτροπής του Π.Σ.Ε. (1998-2006) και της Επιτροπής «Πίστις και Τάξις» (2000-2006). Μέλος των: European Council of Religious Leaders/Religions for Peace (ECRL) (2001-2013)· Council of 100, World Economic Forum, Davos (2003). Αντιπρόεδρος της Conference of European Churches (2003-2009). Πρόεδρος του Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιών (2006 - 2013)· Επίτιμος Πρόεδρος της “Παγκοσμίου Διασκέψεως των Θρησκειών για την Ειρήνη” (2006 εξ.).

Διακρίσεις

Τιμήθηκε με τα παράσημα του Τιμίου Σταυρού του Αποστόλου και Ευαγγελιστού Μάρκου, Α΄ Τάξεως, του Πατριαρχείου Αλεξανδρείας (1985)· της Αγίας Αικατερίνης της Μονής Σινά (1985)· του Κυρίλλου και Μεθοδίου της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Τσεχοσλοβακίας (1986). Έλαβε το Αργυρούν μετάλλιο της Ακαδημίας Αθηνών, «ως εμπνευστής και πρωτοπόρος της ιεραποστολικής θεολογίας και δράσεως» (1987)· από τον Ελληνικό Ερυθρό Σταυρό τον Χρυσούν Σταυρόν μετά δάφνης (1994), «για τις πολύτιμες υπηρεσίες του στην Ορθοδοξία, την Εκκλησία, τον λαό της Αλβανίας και την πολυσήμαντη συμβολή του στην προώθηση της φιλίας των λαών Ελλάδος και Αλβανίας»· τον Μεγαλόσταυρο του Τάγματος Τιμής (1997) της Ελληνικής Δημοκρατίας· το παράσημο του Ισαποστόλου μεγάλου ηγεμόνος Βλαδιμήρου (Α΄ τάξεως) της Ρωσικής Εκκλησίας (1998)· το παράσημο του Αποστόλου Ανδρέου του Οικουμενικού Πατριαρχείου (1999)· τον Μεγαλόσταυρο του Τάγματος των Ορθοδόξων Σταυροφόρων του Παναγίου Τάφου (2000). Το «βραβείο έργου ζωής» του Συμβουλίου Αποδήμου Ελληνισμού, για τις προσπάθειές του για την ειρήνη και συνεργασία των λαών της Βαλκανικής και την ενδυνάμωση του οικουμενικού πνεύματος της Ορθοδοξίας (2000).

Τιμήθηκε επίσης με τα βραβεία Athenagoras Human Rights Award 2001 (Νέα Υόρκη)· το «Pro Humanitate» (2001), του Ευρωπαϊκού Πολιτιστικού Ιδρύματος Pro Europe (Freiburg)· του Μεγαλόσταυρου του Τάγματος του Αποστόλου Παύλου της Εκκλησίας της Ελλάδος (2001)· το Χρυσό μετάλλιο Τιμής και Ευποιίας της Πόλης των Αθηνών (2001)· το Χρυσό Κλειδί της πόλης Θεσσαλονίκης (2002), της Λαμίας

(2002)· το “Οδύσσειο βραβείο” της Παγκόσμιας ομοσπονδίας Κεφαλλήνων και Ιθακησίων (2002)· Επίτιμος Δημότης Κεφαλληνίας (2002)· το Πολωνικό ανθρωπιστικό βραβείο, “Ecce Homo” για τη συνεπή δράση με ανιδιοτελή αγάπη προς τον συνάνθρωπο (2003). Μετάλλιο της πόλεως των Αθηνών (2003). Παράσημο από τον Πρόεδρο της Ρουμανικής Δημοκρατίας (2003). Χρυσό Μετάλλιο Α΄ Τάξεως Δήμου Πειραιώς (2005). Επίτιμος δημότης Τιράνων (2005) και Κορυτσάς (2007). Βραβείο “διακεκριμένων δραστηριοτήτων για την ενότητα των Ορθοδόξων Εθνών” (Μόσχα 2006). Παράσημο «Πρίγκιπος Γιαροσλάβ του Σοφού» Γ΄ τάξεως, της Δημοκρατίας της Ουκρανίας (2008). «Μέγα Χρυσόν Παράσημον του Αποστόλου Βαρνάβα» της Εκκλησίας της Κύπρου (2008). Μεγαλόσταυρο του Αποστόλου Μάρκου του Πατριαρχείου Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής (2009). Παράσημο «Γεωργίου Καστριώτη - Σκεντέρμπεη» της Δημοκρατίας της Αλβανίας (2010)· Ανώτατο παράσημο της Εκκλησίας της Σερβίας του Αυτοκράτορος Αγίου Κωνσταντίνου του Μεγάλου (2013)· Ανώτατο παράσημο «Πρίγκιπος Γιαροσλάβ του Σοφού» Α΄ τάξεως της Δημοκρατίας της Ουκρανίας (2013). «Βραβείο δοκιμίου ελευθέρου στοχασμού» Παν. Φωτέα (2015). Παράσημο του Αγίου Ιωάννου Βλαδιμήρου του Πατριαρχείου Σερβίας (2016)· Επίτιμος δημότης Δυρραχίου (2016), Καλαμάτας (2016), Λάρισας (2017), Πρέβεζας (2017).

Συγγραφικό έργο

Έχει συγγράψει και εκδώσει 24 βιβλία (θρησκευολογικές εύρυνες, ιεραποστολικά δοκίμια, Ορθοδόξου πνευματικότητας) και πλέον των 200 μελετών και άρθρων θεολογικού ή θρησκευολογικού περιεχομένου. Βιβλία και διάφορα κείμενά του έχουν μεταφραστεί σε 17 γλώσσες. (Βλέπε συνημμένη εργογραφία).

Η συμβολή του στην επιστήμη, τη σύγχρονη χριστιανική μαρτυρία, την διαχριστιανική προσέγγιση, τον διαθρησκευικό διάλογο και την ειρηνική συνύπαρξη λαών και θρησκειών έχει διεθνώς αναγνωριστεί.